

ШЛЯХИ ОПАНУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНІСТІ ВИКЛАДАЧА

Кожна людина повинна виявляти творчість у буденній роботі, у відносинах з людьми, а для викладача це — професійно необхідна властивість. Педагог, який не схильний до творчої поведінки, не приваблює дитину. На заняттях у такого викладача не цікаво вчитись. Заняття проходять одноманітно з низькою успішністю студентів.

Досягти вагомих результатів у виховній та навчальній роботі, виявити себе як творчу особистість викладач може, оволодівши педагогічною майстерністю.

Як показав аналіз педагогічної літератури, педагогічна майстерність поділяється на зовнішню та внутрішню. До внутрішньої належить створення внутрішнього переживання особистості, психологічне настроювання викладача на майбутню діяльність через вплив на розум, волю і почуття.

Одним з елементів внутрішньої майстерності є регуляція емоційної сфери — формування емоційної стійкості у професійній діяльності. Для цього треба досягти внутрішнього спокою, впевненості у своїх силах.

До якостей, які характеризують психічну стійкість у діяльності викладача, педагоги-дослідники К. Г. Волков, І. Я. Зазюн, В. О. Кан-Калік та ін. відносять:

- педагогічний оптимізм;
- упевненість у собі, брак страху перед студентами;
- уміння володіти собою, брак емоційного напруження;
- наявність вольових якостей (цілеспрямованість, самовладання, рішучість).

До зовнішньої майстерності викладача відносять вербальні (мовні) і невербальні засоби. До невербальних засобів належить зовнішній вигляд викладача, котрий має бути у викладача естетично виразним. Не припустиме недбале ставлення до своєї зовнішності, але неприйнятною є і надмірна увага до неї.

Вагому роль у педагогічній майстерності викладача відіграє міміка. Нерідко вираз обличчя і погляд викладача впливають на студентів сильніше ніж слова. Обличчя, як і весь зовнішній вигляд, має виражати впевненість, схвалення, осуд, невдоволеність, радість, байдужість, зацікавленість, захоплення тощо.

Складовою педагогічної майстерності викладача є його мовлення. Володінню мовленням потрібно вчитись. В. А. Кан-Калік пропонує дотримуватись певних загальних правил для роботи з дітьми:

- до аудиторії заходити бадьорим, упевненим, енергійним;
- загальне самопочуття в початковий період спілкування продуктивне, упевнене;
- наявний комунікативний настрій, яскраво виражена готовність до спілкування;
- енергійно виявляється комунікативна ініціатива, емоційний настрій на діяльність, прагнення передати цей стан студентам;
- в аудиторії створюється необхідний емоційний настрій;
- здійснюється органічне керування власним самопочуттям у проведенні заняття і спілкуванні з студентами;
- домагатися продуктивності спілкування;
- здійснюється керування спілкуванням (оперативність, гнучкість, відчуття власного стилю спілкування);
- мова (яскрава, образна, педагогічно доцільна, висококультурна).

Якщо ж викладач не володіє цими правилами, він не буде активним учасником педагогічного процесу. У цьому разі він має обмежені можливості щодо залучення студентів до цікавої справи, переконати їх у своїй правоті, вплинути на них особистим прикладом.

Опанування педагогічних технік — одна зі сходинок до майстерності. Воно не можливе без усвідомлення педагогом дійсних причин, мотивів та цілей кожної педагогічної дії без відповіді на запитання: яким мене бачать студенти? З відповіді на це запитання починається формування професійної діяльності, починається педагогічна творчість викладача.

Т. В. МАЙОРОВА, канд. екон. наук, доцент кафедри банківських інвестицій КНЕУ

ПРО ВДОСКОНАЛЕННЯ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ОРГАНІЗАЦІЇ УПРАВЛІННЯ ТА ФІНАНСУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальним завданням сьогодні є розвиток інвестиційної діяльності, спрямований на створення привабливого інвестиційного середовища та суттєвого нарощування обсягів